

מסורת הש"ס

[illegible]

זרה אור השלם

1. וַיֵּחַ אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ
הָיְתָה אִם לֹא תִמְצָא חֵן
וּבְעֵינָיו כִּי מִצָּא בִּיה עֲרוּת
דָּבָר וּבָתַּל לָהּ סֵפֶר בְּרִיתָהּ
נָתַן בְּיָדָהּ וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתָהּ:
דְּבָרִים כֵּן דַּ
2. וְאִשׁ כִּי יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה
שִׁכְבַּת זָרָע וְהוּא שִׁפְחָה
תִּרְפָּת לֹא־יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה
הַנְּכָרָה אוֹ חֲפָזָה לֹא נָתַן
לָהּ בְּרִית תְּהִיָּה לָהּ יוֹמָתָהּ
כִּי לֹא חֲפָזָהּ וּיְקָרָא יֵט כַּ

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

מוסף תוספות

- [illegible]

הרי הוא סבר לידע כל טיב גיט

ידעה. פירש אפילו לשון ההוה
פירש דיו. למלאכה. משתמעי
בזה הלשון, והיא תאמר שהל
עצו בשבת פטור דבטלה דעו
מסכתברא דהוה. ומסכתברא ד
גזים כלל, אבל בלישני דלעני
אלו, (ק) וכן לאיזה מלות חושש
שיגלה דעתה שנותנו לה בתור
להתקדש לי ואמרה הן, ואמר
בטיב גיטין. בהלכותיהן. לא י

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

זהו אין כאן צית מיחוס צין דקידושין צין
 אחד. למה לי למיתני מקודשת מקודשת תרי
 והיו לצשר אחד (בראשית ז): מיועד. לשון אשר
 ואל לשון קידושין באמה העצריה: עורתי נגדסי.

לישני בתראי קמ"ל הכא כתיב כי יקח ולא
 שיקח את עצמו והכא כתיב ושלחה ולא
 שישלח את עצמו: ת"ר הרי את אשתי הרי
 את ארוסתי הרי את קנויה לי מקודשת הרי
 את שלי הרי את ברשותי הרי את זקוקה לי
 מקודשת וליתניניהו כולחו כחדא תנא תלת
 תלת שמעיניהו וגרסיניהו איבעיא להו מיוחדת
 לי מהו מיוחדת לי מהו עזרתי מהו נגדתי
 מהו עצורתי מהו צלעתי מהו סגורתי מהו
 תחתתי מהו תפושתי מהו לקוחתי מהו פשוט
 מיהא חדא דתניא האומר לקוחתי הרי זו
 מקודשת משום שנאמר כי יקח איש אשה
 איבעיא להו חרופתי מהו ת"ש דתניא האומר
 חרופתי מקודשת שכן ביהודה קורין לארוסה

חרופה ויהודה^א הוא רובא דעלמא ה"ק האומר חרופתי מקודשת שנאמר^ב והיא שפחה נחרפת לאיש ועוד ביהודה קורין לארוסה חרופה^ג ויהודה ועוד לקרא אלא ה"ק האומר^ד חרופה ביהודה מקודשת שכן ביהודה קורין לארוסה חרופה במאי עסקין אלימא בשאין מדבר עמה על עסקי גיטה וקידושיה מנא ידעה מאי קאמר לה ואלא כמדבר עמה על עסקי גיטה וקידושיה אע"ג דלא אמר לה נמי^ה דנתן היה מדבר עם אישה על עסקי גיטה וקידושיה ונתן לה גיטה וקידושיה ולא פירש ר' יוסי אומר דיו ר' יהודה אומר צריך לפרש ואמר רב הונא אמר שמואל הלכה כר' יוסי אמרי לעולם כמדבר עמה על עסקי גיטה וקידושיה ואי דיהיב לה ושתיק ה"ג יחב"ע דיהב לה ואמר לה בהני לישיני והכי קא מיבעי ליה הני לישיני לקידושי קאמר לה או דילמא למלאכה קאמר לה תיקו^ו גופא היה מדבר עם האישה על עסקי גיטה וקידושיה ונתן לה גיטה וקידושיה ולא פירש רבי יוסי אומר דיו ר' יהודה אומר צריך לפרש אמר רב יהודה אמר שמואל^ז והוא שעסקין באותו ענין וכן אמר^ח א"א א"ר אושעיא והוא שעסקין באותו ענין כתנאי^ט רבי אומר והוא שעסקין באותו ענין ר' אלעזר בר ר"ש אומר אע"פ שאין עסקין באותו ענין ואי לאו דעסקין באותו ענין מנא ידעה^י מאי קאמר לה אמר אביי^{יא} מענין לענין באותו ענין אמר רב הונא אמר שמואל הלכה כר' יוסי א"ל רב יימר לרב אשי ואלא הא^{יב} דאמר רב יהודה אמר שמואל^{יג} כל שאינו יודע במיב גיטין וקידושין לא יהא לו עסק עמהם אפילו לא שמיע ליה הא דרב הונא אמר שמואל א"ל אין הכי נמי: וכן בגירושין נתן לה גיטה ואמר לה הרי את משולחת הרי את מגורשת הרי את מותרת לכל אדם הרי היא מגורשת: פשיטא נתן לה גיטה ואמר לה לאשתו הרי את בת חורין לא

ור מר וכן בגירושין כו': פשיטא. בנחותא:
לא

וְאֵל דָּלָא כְּפִי הַר"ר עֲזִירִיאל. [דַּה"ק. מוֹס' הַר"ש. (עִי' מַהֲרַש"א).]

וא ודלא אינה בקיאה בלשון והואיל ולא דרבי עמה להתקדש
 וכן נכתבו אינן קדושים שהרי הערים לא נחברו להם אמתת הל
 ויו קדושים, ששהה ששה עשר הערים הלשון (נחבריה להם) שהן
 מחברתם בארץ תורה, אמרו קדושים בלשון שחברו יחד
 קדושיהן ששומעיה, הטעם מפני שהיו מרוב עמה על עסק י
 יביר קדושה, על עסק קדושים אם היא מרוב שהבינה הלשון מק
 יביר קדושה, לא ודאי שיש החילוק בין מלות לא ודאי שיש
 בניטין קר הורוק. [מנעין לענין] באורן כנין. וכן שמה
 ש'ך נרואה (כלומר) מי שיכחה את המלחמה שהיה אדם מקד
 וא יתר ודוא וזהו עיוות שהיו חורו הלתיקון. ולא יתורה אדם
 ודא לאשתו, כתב, שכתב לה כן, אבל בדבור אינה מנהגיה

ו. ראשון קידושין

וידון די יחיד מינא' הוא גופו של גט ופליגי רבנא^א עליה ושמואל סבר כרבנא^ב ויח' דהרי את מוקדשת ולא אמר לי לא משמע כלל ממוקדשת לי האמר דהא עשוי לקדש אשה לחבירו וידיס שאין מביחוסות כל כי הני דלא קאמר שמואל לא היוי ידיס^ג אבל צהאי

להדירים הוּ מוכיחות טפי וכן הוּסוּ
 כדומצ טופסי גיטין^א הוּ מוכיחות
 לדאין אדם מגרש אשת חצירו אך
 צ"ש מסכת נזיר (דף כ"ג:) ים ספרים
 דגרסי האומר אשה הוּ נזיר אמר
 שמואל והוא אשה הוּ עובר לפניו
 וקא' אמר לימא דקסבר שמואל דים
 שאין מוכיחות לא הוּין דים אמר^ב
 דמ"ש^א כי נזיר עובר לפניו הוּ דים
 מוכיחות ומהי אבל אין נזיר עובר
 לפניו הוּ דים שאין מוכיחות ולא
 מהני ואית ספרים דגרסי לימא
 שמואל דים שאין מוכיחות
 לא הוּין דים ודיש עובר לפניו
 הוּין דים שאין מוכיחות לכל הפחות
 אבל אין עובר לפניו אפילו שאין
 מוכיחות לא הוּי:

עצורתי מהו. פ' בקומתם לשון עזרה שמהאספת עמי צבית רבותי ואלו נהיהם מפרשים דההוא עזרה ממנו קאמר דהא אהערים אן מאשה דוד אהדר ליה אשאה עלורה לנו והנו טהורים עכ"ל ור"י מייבש לינא דקרא כפירוש רבותיו א"פ כי אש איהא אלננו רבותיה ממול שלום היה וכו' אצל עשויי הלשונות השתא לינא דקרא:

משום שנה' והיא שפחה נחרפה
לאיש. וסבר דקרא מיירי
בחליה שפחה וחליה צת חורין
המאורסת לע"ע וכמ"ד צהשולח
(גיטין 97 מג.) דקידושין תופסין צה:

שָׁבָן ביהודה קירין **פֶּאֶרְסוּס**
חרופה. ודוקא ציהודה
אבאל בעלמא לא דקסבר ע' דצפספה
כנענעית הכוזב מדבר שאין קידושין
ופסין **פֶּאֶרְסוּס** **יֵהָא** לו עין
עמבוא. פי' כקונטרס לא יזהר דין
דצבר שמה יתיר איסור ערוה וזהו
עיוות שאינו יכול לתקן והר"ר עזריאל
פי' שלא ידבר עם הנשים על עסקי
קידושין לקדשם שפעמים שמה
מקודשת באמרתם או בנתינתם ולא
יצין וקשה מינה בקידושין בגירושין
מה בכך אם יסבור שאינה [מגורשת]
שמה איכא למיחש לכהן מיהו לישראל
דעמאלן לא משמע הכי דלין איז
יכול ליתן בן אלה לאשמו ועוד
דלקמן צפרקין (דף ג.) משמע שיש
חשש איסור אשת איש דלמר וקשין
לעולם מדור המבול ומיהו יש לומר
דאיכא למיחש אם פסטה ידה וקבלה
קידושין מאהר"ן **אֶפְרָיִם** **שִׁמְעִי**
יֵהָא פירוש אדם שנתמנה אגטיון
וקידושין צריכין אנו להודיעו הא
דבר יהודה אמר שמואל שלא יכשל
בה דשכיחא או דילמא ליכא למיחש
כן משמע מתוך פירוש הקונטרס:
אשה

מקודשת דק"ל כוונתה כמו שביארנו בהשולח וכ"כ הר"ם [אישות פ"ג ה"ו]. במאי עסקינ

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תום' ר"י חזקן

[illegible][illegible]

זה וחיצה בת חורין המאורס
 כך הוימר חרופתו בכל מקום
 להניי דמיבעיא לן. ולא
 נזכר בספרי קדושה ונתן לה מנא
 הרי אני נותן לה לשם קדושין
 מוציאם משו על ראשם אם
 יהודה היו לשון קדושין ארן
 ים שלקדושין נתכונן אין כן
 [ח"נ] דאין חוששין למלות
 דלא בעינן דעתה ידיה צריך
 מאותו ענין שאמר לה תרצי
 כרבי מחברו ולא הוו קדושי.
 ואינו מפרש או לא שכחא.